nosti správne vyriekly, že v dobe a na mieste uzavretia manželstva, o ktoré tu ide, platila forma cirkevná, ktorá bola v tomto prípade zachovaná. Aj keď obžalovaný v dobe uzavretia manželstva nebol ešte zletilý, uzavreté manželstvo nebolo samo sebou neplatné, lež mohlo byť podľa § 52 hore cit. zák. článku len napadnuté, čo sa mohlo stať podľa § 57 cit. zák. článku do jedného roku. Že by sa to v tomto prípade bolo stalo, zmätočná sťažnosť ani netvrdí. Napokon nie je odpodstatnenou ani námietka, že otázku, či spomenuté manželstvo má sa považovať za platné, má rozhodnúť civilný súd. Trestný súd, majúc riešiť, či je v tomto prípade daná skutková povaha zločinu podľa § 251 tr. z., má podľa § 7 tr. p. zpravidla sám rozhodnúť aj otázku, či bolo uzavreté platné manželstvo. Poneváč otázka platnosti, či neplatnosti onoho manželstva nebola predmetom pokračovania pred civilným súdom, nie je tu ani prípad 4. odst. § 7 tr. p. Dôvod zmätku podľa § 387 č. 1 a) tr. p. sa tu tedy nevyskytuje.

Čís. 4376.

I. Podkladem pro vyměření úhrnného trestu jsou právoplatné rozsudky, určující tresty na svobodě, které nejsou ještě odpykány.

Pro pojetí více trestů v trest úhrnný není směrodatný den návrhu, nýbrž jediné den uložení úhrnného trestu.

II. Napadá-li stěžovatel zmateční stížností, že soud vyměřující úhrnný trest nehleděl k trestu, který byl přede dnem, kdy byl úhrnný trest vyměřen, již odpykán, uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 384 č. 4 tr. ř.

(Rozh. z 20. února 1932 Zm IV 730/31.)

Z důvodů nejvyššího soudu:

Proti rozsudku krajského soudu, jímž byl odsouzené M. vyměřen úhrnný trest, podala odsouzená zmateční stížnost do výměry úhrnného trestu z důvodu, že krajský soud nevzal při svém rozhodnutí v ohled trest patnácti měsíců těžkého žaláře, uložený jí rozsudkem krajského trestního soudu v P. ze dne 2. ledna 1930 pro zločin krádeže spáchaný v roce 1929, tedy před jejím odsouzením rozsudkem krajského soudu v K. z 27. června 1930, a že i za tento trest nebyl jí stanoven trest úhrnný spolu s druhými tresty. Tím uplatňuje obžalovaná vlastně důvod zmatečnosti podle § 384 č. 4 tr. ř. neboť vytýká, že krajský soud, nehledě ve svém rozhodnutí k zmíněnému trestu, zaujal ve věci mylné stanovisko, že rozhodování o tomto trestu nespadá v obor jeho působnosti. Výtka tato jest bezpodstatná. Obžalovaná žádala sice ve svém podání, došlém krajskému soudu v K. již dne 30. června 1930, o vyměření úhrnného trestu i pro onen trest. Jak však vychází ze spisů, byl trest onen odpykán dnem 13. prosince 1930, tedy přede dnem, kdy o úhrnném trestu krajský soud rozhodl.

Podle § 517 tr. ř. má býti vyměřen úhrnný trest, byl-li obžalovaný různými právoplatnými rozsudky odsouzen k několika trestům na svobodě, aniž bylo použito směrných pravidel pro úhrnný trest, nebo pro sjednocení trestů. Z toho vyplývá, že podkladem pro vyměření úhrnného

trestu jsou různé právoplatné rozsudky, určující tresty na svobodě, které nejsou ještě odpykány, poněvadž odpykáním jednoho trestu je otázka tohoto trestu konečně vyřízena a takový trest nemůže býti předmětem nové úvahy při vyměření úhrnného trestu. Pro pojetí více trestů v trest úhrnný není tedy směrodatným den návrhu, nýbrž jen den uložení úhrnného trestu. Zmateční stížnost byla proto pako bezdůvodná podle 1 odst. § 36 por. nov. zamítnuta.

Čís. 4377.

Vážní list obecní váhy jest veřejnou listinou po rozumu § 199 d.) tr. zák. jen, byla-li váha zřízena s povolením živnostenského úřadu (v případě, že byla zřízena před účinnosti zákona ze dne 19. června 1866, čís. 85 ř. zák., bylo-li jí živnostenským úřadem propůjčeno právo váhy veřejné) a byl-li vážný, vyhotoviví dotyčný vážní list, ve svém postavení živnostenským úřadem potvrzen a vykonal-li předepsanou přísahu.

(Rozh. ze dne 23. února 1932, Zm I 342/31.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 25. března 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Proti výroku rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným podvodem, spáchaným tím, že, zfalšovav veřejnou listinu, stvrzenku (vážní list) městské váhy v P., a předloživ ji Josefu K-ovi, uvedl ho v omyl, jímž K. měl utrpěti a utrpěl na svém majetku škodu 150 Kč, t. j. zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., namítá stížnost, dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) a 10 tr. ř., že rozsudek pokládá onen vážní list neprávem za veřejnou listinu po rozumu § 199 d) tr. zák., neboť městská váha v P. je prý soukromým podnikem a vážný při ní ustanovený není prý osobou vybavenou veřejnou vírou. Těmito vývody chce stížnost, jak se zdá — nasvědčují tomu hlavně slova »soukromý podnik« —, vyjádřiti, že v jednání obžalovaného nelze spatřovati skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., ano není zjištěno, že městská váha v P. je podnikem (ústavem) veřejným a že vážný při ní ustanovený jest osobou požívající veřejné víry v oboru působnosti jí přikázaném. Stížnosti nelze po této stránce upříti oprávnění. »Veřejnými váhami« t. j., »ústavy oprávněnými vydávati vysvědčení s průvodní mocí listin veřejných o odvážení zboží a o tom, jak odvážení dopadlo«, jsou podle § 1 zák. ze dne 19. června 1866, čís. 85 ř. zák., který dosud platí v historických zemích Čsl. republiky, jen ony, které byly vládou zvláště zmocněny k tomu, by odvažovaly zboží. Dávati povolení